

Ivane!

Evo, pišući sada, tek sad uviđam da smo imenjaci :-)) i to mi je drago!

Razlog zbog kojeg sam ti se prije htjela javiti, jest teška situacija u mojoj obitelji..a na neki način i raskrsnica u mom životu, kada moram odlučiti na koju stranu poći. Oprosti, što će biti duži tekst..Znam, da umjesto mene ne može nitko živjeti moj život, ni umjesto mene donositi odluke...al' čuti riječ, razmišljanje, savjet i nekog drugog...uvijek je dobro!

Mislim da mi je ovo najteža situacija u cijelom mom životu...a nažalost, bilo je dosta tužnih trenutaka! Al' valjda sve to skupa, načinilo je od mene osobu kakva danas jesam..U vezi sam s momkom, kojeg moji roditelji ne prihvaćaju...iii, od mene traže dosta tešku odluku, u biti ucjena..ili oni ili on. Ako se odlučim na život s njim, za njih više ne postojim..zatvaraju mi kućna vrata!

Razlog iz kojeg ga ne prihvaćaju jest taj, što je postao katolikom u zreloj dobi, naravno svojom

odlukom. Prije toga, nije odgajan ni u jednoj religiji, živjeli su kao ateisti..Roditelji su mu rođeni u muslimanskim obiteljima, al' toga se nisu držali niti živjeli vjeru. U bivšoj državi su se izjašnjavali kao Jugosloveni. Ima još 3 brata i mamu, a tata mu je poginuo u ratu, nagazivši na minu dok je bio dopustu. Bio je pripadnik hrvatske vojske kao i njegov stariji brat. U neko vrijeme prije rata, donijeli su odluku da se krste svi, kao obitelj...Dobili su katekizam za pripreme, al' počeo je rat i tako je s tim sve stalo. Poslije, kad je sve prošlo...smirilo se..pa i više godina poslije, moj dečko i mlađi brat, javili su se svećeniku sa željom za krštenjem. Prošli su vjeronauk i ostale pripreme i primili sakramente.

Dugo su vremena išli na sv Misu, prije primljenih sakramenata..tako da su mogli prisustvovati, al' ne i sudjelovati. A mama i dvojica braće ne...Mama im je poslije očeve smrti bila u jako lošem stanju..bila je slomljena tom smrću, a danas je hvala Bogu dobro! Nije imala ništa protiv njihova krštenja..samo je nažalost prestala ići na sv Misu zbog okoline..a i djelom jer se puno zatvorila u sebe.

To je njegov dio života prije nego smo se upoznali, tako da ja ničim nisam mogla utjecati na njegovu odluku..niti da bi to učinio zbog mene. I nije učinio zbog formalnosti, dokumenata..nikakva materijalna ni svjetovna korist nije bila u pitanju..

I blagoslovljen bio onaj, tko im je uspio približiti našu vjeru, dovesti ih Isusu, jer od svoje obitelji to nisu mogli naučiti.

Ono što je meni bitno, da je prihvatio isusa, srcem i životom! I jako sam sretna zbog toga...a donio je puno pozitivnih promjena u moj život!

Prije njega imala sam par veza, koje sada gledajući, na startu su bile osuđene na propast..jer su bile bez Isusa. Bila sam dosta povrijeđena, a puno puta sam i samu sebe povrijedila jer samu sebe nisam dovoljno cijenile, voljela..

Molila sam se Isusu da na moj put dovede nekog, koga ću moći voljeti i tko će mene voljeti..da se međusobno poštujemo, nekoga s kim ću moći ići kroz život! I..upoznali smo se nas dvoje. Krenulo je jako lijepo..i prvu nedjelju, koju smo skupa otišli na sv Misu, tako sam se lijepo osjećala..osjećala sam Božji blagoslov na nama. Odmah, na početku mi je ispričao svoju prošlost..

Moji su na meni vidjeli promjene..da sam sretna, vesela..donosila sam vedrinu, veselje gdje bi se god pojavila..Al' kad sam im rekla za prošlost mog dečka...krah..Odjednom se sve srušilo, prije im je bio ok..a poslije tog saznanja, blago je reći da ga je mama zamrzila...zbog prošlosti..Taj mi je period bio pretežak, stresan..pripremala sam diplomski rad..i samo dragi Bog me tu vodio, jer sama ne bih ništa uspjela..Ucjenjivali su me, mama prijetila da će se ubiti...nazivala me po 5 puta na dan, vrišala, plakala, proklinjala...Moja nijedna riječ nije dolazila do nje...Sav taj stres, odrazio se na moje zdravlje...poremetio se rad štitnjače, počela usporeno raditi i reumatidni artritis zahvatio kažiprst! (danas, hvala Bogu, zdravlje je dobro)

Uspjela sam diplomirati...nakon pola godine dobila posao na pola godine. Taj period sam bila izgubljena, povrijeđena..al' dečko je bio uz mene, nije me napustio..lako se nismo uspjeli vidati, naša je veza bila čvrsta.

I tad sam im odlučila zatajiti našu vezu..Znam, toga sam svjesna da nije dobar izbor...al' tad sam to tako shvaćala, da se ne bi mogli nikako vidjeti....

A evo dio moje prošlosti, moje obitelji...
Ja sam iz jednog malog sela...tu sam živjela do rata..Katolička smo obitelj..al' nažalost, prevladava tradicija. Imam starijeg brata.

Tata je počeo s alkoholom kad sam se ja rodila. tad to nije bilo tako izražajno jer je bio mlađi, lakše podnosio..al' od rata pa nadalje, postalo je pakao.

Znala sam da me roditelji vole, al' u isto vrijeme ja sam se njih bojala. Nije postajala nježnost..zagrljaj, poljubac..da ih smijem uhvatiti za ruku u šetnji a meni je to jako nedostajalo...

U crkvu bih išla s bakom, s tetkama..nikad s mamom. Bilo je svađa u obitelji..i mislila sam da je to tako normalno između odraslih ljudi. Mama je bila iz siromašnije obitelji..i došla je živjeti u zajednicu. U nekim situacijama je bila pomalo podređena..al' ni sama se nije borila da bi bilo bolje..htjela je dokazati da je vrijedna, da o njoj lijepo pričaju..tako bi radila sve poslove a nas ostavljala na čuvanje, te neke stvari mi je sama pričala.

Tako da nikad nismo ostvarili bliskost i to me i danas boli..i danas mi to nedostaje!

U ratu, naše je selo nastradalo..Bili smo mješano selo, sa Muslimanima.

Napravili su pokolj..puno je ljudi ubijeno, mojih rođaka. Mi smo svi ostali živi, hvala Bogu....Mama, brat, baka i ja bili smo zarobljeni 7 mjeseci, meni je tad bilo 11godina. Bio je to strašan period, al' hvala Bogu, uspjela sam to sve ostaviti iza sebe..oprostiti!

Žrtve treba poštovati, Bogu se moliti za njih..a mi, koji smo živi, moramo ići dalje. sad sam u u jednom većem gradu...ovdje sam završila srednju, studirala..i sada radim.

Hvala Bogu, imam lijep posao!

Moji su roditelji ostali u raljama, okovima mržnje....ne mogu preći preko tog što je bilo..i to je jedan od razloga što su protiv moje veze.

Mama puno toga nije oprostila, onima koji su je povrijedili prije..i mislim da je zbog toga i sama nesretna, teško može naći mir. Previše je navezana na svjetovno..Prepuna nekih strahova, sve uglavnom vidi i prognozira crno...Boji se reakcije ljudi, zbog moje veze..da će biti ismijana, ponižena..

Bila je žrtva tatinog alkoholizma, al' uz sve to jako dobro manipulira..I ono, što mene jako žalosti...ogovaranje! Na to sam joj puno puta skretala pozornost..al' nije urodilo plodom. Danas je sa susjedom dobra, već sutra ružno priča o njoj..Ne može sačuvati za sebe, nešto prešutjeti..već odmah to prenese dalje..Ja zbog toga s njom nisam mogla razgovarati...jer, odmah bi znala rodbina..To je i jedan od razloga..što sam je upoznala s dečkom, a da prije toga nisam ništa pričala o njemu..i htjela sam da se sami upoznamo, bez pritiska.

Ide nedjeljama na sv Misu, al' ispovjedi, sv Pričest jako rijetko...

Za mene misli da me sotona opsjela..nerijetko, kada dođem kući vikendom..polijeva po meni, mojim stvarima svetu vodu...moleći da sotona ode iz mene. Govori mi da je moja molitve uzaludna, da sam ja izmislila neku novu vjeru u kojoj je sve dopušteno..da se krivo molim Bogu, da ne bi smjela ići na sv Pričest jer je to grijeh, zato što nju ne slušam.

Uuuuh, puno je toga...ti problemi su se gomilali godinama, jer nikad nije bilo obiteljskog razgovora, topline...

Tata je, prošle godine prvi put u životu otišao na liječenje od alkohola..u 12. mjesecu. Bio je u Zg na liječenju. Ne trebam ni reći koliko je to milost, kolika radost. Tu godinu molila sam molitve sv Brigite za njih..i Bog je čuo molitve svih nas. I dosada uspješno apstinira, koliko ja primjetim..

Lani je ostao bez posla, vjerovatno je i to pridonijelo...Hvala i slava našem Ocu!

Prošlo ljeto, bio je kaos s njim..više je počeo gubiti kontrolu u ponašanju..jako puno psovao, govorio proste riječi..bilo mu je svjedno tko je tu..ili ja ili mama ili baka ili netko drugi. Nalazila sam mu u autu kondome, na mobitelu proste poruke sa automata i nekih dr brojeva.

Takav život ne bih nikad nikome poželila..

Nažalost, prestao je ići na sastanke kluba, na kontrolu...al' vjerujem da će ustrajati u apstinenciji. On i mama imaju jako narušen bračni odnos, al' ja kao dijete, ne mogu se tu mješati...iako me mama puno puta uvlači..I opet, ona samo vidi crno, samo čeka dan kad će ga opet vidjeti da je počeo piti...al' mojom krivicom...

Zlo je jako uplelo prste i ne pušta lako..lomi i ruši sve pred sobom. Sve ovo vrijeme, dragi Bog mi je bio najveća utjeha..snaga...Bilo je trenutaka kada sam se pitala zašto baš ja, zašto meni...kad je vjera bila kao obveza..kad nisam znala s Isusom razgovarati.

Dok, nisam otvorila svoje srce.

Upoznavši dečka...moj vjerski život se preporodio..U puno stvari smo skupa rasli, jačali jedno drugo..hrabрили. Uz dragog Boga, on mi je najveća svjetlost u životu...Već godinu dana sam u molitvenoj zajednici i to je veliki pomak za mene..Al' još uvijek se osjećam kao početnik u vjeri...učim i učiti ću...i ne želim odustati.

Nekad pomislim, da je ova moja situacija..moja veza, ne neki način opomena mojim roditeljima..da čuju Isusov poziv, da mu se odazovu. Da oslobode svoje srce mržnje, predrasuda...da osjete Božju ljubav u punini..

I u našim se životima sve događa s nekim razlogom, s nekom porukom...na nama je da biramo kojim putem ići, odlučimo što su naši prioriteti u životu....

Čitajući jutros svjedočanstvo tvog prijatelja, i radovala sam se i plakala...jer, naš Bog je tako velik..a mi slabi, gluhi..Podsjetilo me i na neke situacije iz mog života, makar smo velika razlika u godinama. Cijeli sam život imala otvoreno srce, sluha za druge..i tako i ostati...Svima sam uvijek željela dobro..pa puno puta je to bilo i na moju, recimo tako, štetu..Boli me jako kad ljude

ponižavaju, podcjenjuju...samo što su drugačiji, što možda nisu face..A to našem Bogu nije bitno...On voli "face" ljubavi, milosrđa....one, koji su spremni ići za njim...

S dečkom sam već dugo, a već obadvoje imamo i dosta godina...željeli bi stvarati svoj dom, svoju obitelj...al' teret moje obitelji je za mene dosta težak..nekad jednostavno blokiram..

Ne želim gubiti nikoga..ni njega ni njih...

I nađem se kao u slijepoj ulici..Al' u sebi osjećam..da trebam ići dalje, da sam i sama odgovorna za svoj život, za svoje talente koje mi je Bog dao...za ovo vrijeme koje provodim na zemlji..Ponekad osjetim krivicu, zašto odugovlačim tu odluku....Bude trenutaka da se počmem tresti od svojih roditelja..od njihova ledenog pogleda, od riječi koje mi paraju srce....i dogodi se da jednostavno blokiram..

Povrijeđujem sebe...a i njih, jer me ne mogu razumjeti...shvatiti..prihvatiti takvu kakva jesam..A opet nekad mislim, možda je ovo vrijeme potrebno za čišćenje svih nas.....da moja obitelj postane prava kršćanska obitelj..da prestanu nemiri, svađe...sve ružno.

Koliko god da me sve to boli, ja njih ne mogu niti želim mrziti..niti mogu uvredu vraćati uvredom, jer samu sebe bih tako još više povrijedila..

Molim se..i molit ću se..Ne želim nikad skrenuti s Isusovog puta...

Hvala ti..i hvala dragom Bogu!

Nek te dragi Bog čuva i blagoslovi..kao i tvoju obitelj!

